

κατέπιε, και μέσα στό θερισμένο πεύκο χωράφι, κατί παταρούνες ξαναχαν, σαν άναυλενάκωδονα, πού άποψεναν από μάτι μεγάλη έφουται πορχαΐα...

Όταν όλοι είβανον με βροήραν, ή 'Ελληνοβούγαροι είρηνη-έγκη πεύκη έφουραφη! ...

Για την Ντάνα ('Ισοδάνα), ο Βάντζος είχε πεύκη έξαρανοθή! ... Ό 'Ελληνος στοιας προγρωφόσε, προγρωφόσε, και έξεινη ήταν ή κατεπιμένη γη, ή έθροιση, πού δίδει τά καλά της, ποιητήν και αδιάφορη, στών νέους της κυρίων και καταπτήτας της, διος τά έδινε και στους παλιούς.

Οι είδοντος έργοντουσαν σφρυγίοντας, φονιάζοντας και σαλαγόντας, ψαμμιά γίρουσσαν βαθία, γελάδες και μοσχάλια, ενήλικοι πιμένα μάτια την έπιταξι κι από τον έαστο τους! ...

— 'Αντε, πού νά σάς φάω ων μίσους, νά σάς φάω ... φονιάζε στά ζωά ένας απ' τους ειλούντους.

— Και δέν τον πεύκη, καλάτερα; τον έλεγε ο άλλος.

Όταν μέ είδαν να προβάλλοι, γεμάτος άχρια, από τη θευριά, σάν απελαφιμένο βάρος, πρωτόντας μάτι το χέρι την Ντάνα, πού είπαν :

— Ονέρ, Βουνόγραφος, η γελάδα μας στειλεί, υπό τον λογιά, που να ιτάξουν;

— Εδώρωφος στήν Ντάνα τρία βράδια, από την έπιταξι, και όλα πέντε στο μοναστήρι το 'Ελληνο, ποι κουμήθασε τό βράδιο, για νά μις δώση την ενήγη του ή γηρούμενος.

— Ενήλικημένα, τέρνα μον, νά είσθε, μας είπε, διαν φρέγας, προβάλλοντας μάτι ένα ξύλινο χαράγια του μοναστηρού, και πάντα νά νικάτε! ...

Οι είδοντοι έβγαλαν τά φέσια τους, θεριά γίρουσσαντας...

— Εδώρωφ αύρια διό βράδια σέ μια γριά κουτοή, πού έρχοταν από κοντά, σοκνίζοντας για το μοναδικό τη βρέδι, πού της πήραν σα ειλούντο, τρία σε έναν Επιφτωτή Βουνόγραφα, πού βρήκαν στο δρόμο, όλους τέσσερα σε κάτι 'Ελληνες, ένα μας γάληρο καθόδη τά φέρναντε, και όπαν γηρίσσαν στο σύνταγμα δέν είλεσαν παύρ ένα μονάρχη βρέδι.

— Έφτα σέ έστειλα, μας είπε ο διονυσίς, ο δοτος είχε πεύκη έσονταντει την προφοράν τουν στρατιωτούν, καλά...όχη γηρίστε πάσο! ...

— Αντού ήταν όλο-όλο.

Δεν μας έτιμωρος! 'Αλλως τε, χαρά μεγάλη βασιλείες σ' όλολκηρο τό συνταγμα. 'Από παντού έργοντουσαν ειδήσεις ότι νικώντες σ' όλη τη γραμμή και δι ού στρατος μας ποσελάνει, ποσελάνει, επί εδάφων πεύκη παλιόν Βουνόγραφος, καταδίωκον τούς έθρονές μας...

Και μέσα στις νέες καταπτήσεις, πού έσανεν έξεινη την ήμέρα ο μαζόμενος 'Ελληνομύδος στα Βουνόγραφά εδάφη σπέρθησε διά η προστεθή άδωνα και ή κατάστησε μας Βουνόγραφης...καρδιάς! ...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΑΓΝΗΤΗΣ!

Ο περίφημος Γάλλος περιηγητής Ζούλιέν, μεταξύ των παραδόξων, πού είδε στις χώρες της θερήνων πού περιηγήθηκε, άνατρεξα και τό έξης στο βιβλίο του :

« Ήμουν στον Κούκασο, κι' ένω πεζοπορούσα μια μέρα, κι' έπιασε δυνατή βροχή. 'Έτρεξα τότε νά μιτο μέσα σ' ένα σπίτι. Η οίκοδεσποινα μέ δέχτηκε μέ ίποχρεωτική εγγένεια, μέσα σέ μια κάμαρα, πού δέν είχε σχεδόν κανένα έλαφρο έπιπλο. Θέλησα νά κατνίσω ένα έγκαλα την απομένεια σιγαρούτηρη μον, άλλη έξεινη τή στιγμή άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα μια ποτέλλα δώδεκα περίπου χρόνων, ή κάρη της κυρίας πού μέ φιλοξένησε. Παραπήγασα μέμενος την έξαρστη κατάφλητη των κατιδίων της κατέλιπες απήτης, ή όποια προχώρησε νά μέχαρετο. Τότε διώρισε συνέννη κάτι, πού μ' άφησε καταπλήκτον. 'Η σιγαρούτηρη μον, πού την έλιξε άπαντα στό τραπέτη, ώρχισε νά κορωπάν! ... Ή οίκοδεσποινα τότε, χωρίς νά μού δώση κανιά έξηγησι, ανοίξε τό παράθυρο πού έβλεπε στό δρόμο και είπε στην κόρη της νά σταθή μπροστά σ' αυτό. 'Ε, λοιπόν, δι έδαν τά μάτια μον τη στιγμή έξεινη τό θεώρησα—και τό δευτερό άσωμη—θάδα. Η βρογή ή ένω έπειτε κανονιάζει στό δρόμο, άφησε μέλεσος νά μπάν μέσα στό δουμάτιο, από τό ανοικτό παράθυρο, και νά πέφτη απάντω στήν κόρη, πού χαμογελούσε, μολενότη τά φωνή της είχαν γίνει πούσκες. Ή έλοχδορπίστησε απήτη της βρογής και τή πρήματα της σιγαρούτηρης μον, είπε άδωντας νά έξηγηθούν, παρά διν παραδεχθούν μέτι τό σώμα της κατέλιπες έξεινης ήταν προκατισμένο μέ τεραστική παγηντική δινάμια, κι απήτη άσφαλτος θά συνέβαινε. »

ΜΙΚΡΕΣ ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ Η ΓΑΤΑ

Τί γράφει για τήν γατοφίλια σ' Θεόβιλος Γκωτιέ. Μεγάλοι φίλοι και μεγάλοι έχεροι τής γάτας. 'Η δυσίσ ενές λατίνου ποιητέν. Για ν' χαρεράν μαργαριταρένιο περιέδροιο στην ψιλήν τους. 'Ο Τευρκευτός Τάσσος και τα φεγγοσέλκα μάτια τής γαταίσ του. 'Ένας ώρας του Σχατέρινθος γιατίς γάτες. 'Η γυναίκες και τη γάτας, κτλ.

— Ο περίφημος Γάλλος ποιητής Θεόβιλος Γκωτιέ έλεγε ότι ένας πραγματικός ειώδηστος άνθρωπος δεν μπορεί παρόντα να είνε γατόβιλος!

Τά λόγοι αύτα τον Εγνατέ διωραλούγοντας έπαρσωτες—κατά την γνωμήν μως—τό γατοί περισσότεροι από τους μεγάλους ποιητάς, συγγραφείς ποιησαντούς και όλους κατέλατέγειν, ήσαν γατόβιλοι.

Και βέβαια δεν είνε τεραπό τό γενονός δι, από τους διασήμους συγγραφείς της Γαλλίας μονάρχα δύο μισούσαν της γάτες, δι Βολταρός και δ Φοντενέν. Ο πόδις την πρώτης άγαντος δεν μπορούσε ίπερονταλαντά στη σκάλα, τά δοκιά, καθώς έζερε, έζοντας λογαριασμούς μέ τίς γάτες, κι' ό δεινερος δεν ζοντες τίς γάτες, γιατί τρόπε τα σπουδαράτης. 'Οστόσο, ο ποιητής μόνον τους έπονταν είχαν γέγονταν για τή γάτα του, δεν δοτούσεντηγε καθόδουν νά πονήσητο τό μεγαλεπίδειο μέρος της ποιησίας του.

* * *

— Ο Τουρονάτος Τάσσος, σ' ένα από τά δεκατεπάσιμά του, παραποτέ τό γατάκι του νά τον χαρίσει τής νύχτες τό φέντε των ματιών του, γιατί ήταν τόσο φτωχός, ώστε δεν μπορούσε ν' άγοραζε τά κερά που τον χρειαζόντουσαν για νά γράψει.

— Ο Σαπούρωμάς, πού είχε ληφθούμενος τό γάτο Μιάτο τον Ηλία της Λεόντου τον ΙΒ', άγαπος μέ τέτοιο πάθος τό ζων αιτό, ώστε έγαψε κατόπι του πόλι του καμπήτη Ντέ Μαρσέλλους :

— « Αγαπώ τόν χαρακτήρα τής γάτας, γιατί είνε ανένδαρτης,

τος και σχέδον σχάριστος. Την χαρεύεις και έκεινη σπάκωνταν τή ράχη της.

— Αισθανεται μια βαθειάς ήδονής. 'Ενω ό σκυλος, σταν τόν χαρίσει δι κύριος του, αισθανεται μια λιλιθία εύχαριστης νά άγαπα και νά είνε πιστός σ' αύτόν, κλι' διν άκομη δέχεται πότε τις κλωτσίες του. 'Ο Μπιφφόν έγραψε άρκετα είς βάρος τής γάτας. 'Έγω έργαζματι γιατί πάντας της και έλπιζω διτί θά κατορθώσω νά την έπιεσθω αως ζων της μόδας».

* * *

— Ο Βιβλιό Οίγρων είχε κατασκευάσει μέσα στο σαλόνι του ένα ίδιαντο πάτωμα στολισμένο μέ πορφύρα, για τή γάτα της καλογρά.

— 'Ο Μεσιμέ έλεγε σιγάν για τή γάτα : « Έχει τόσο πνεύμα! Τί κρίμα νά είνε τόσο εύερέθιστη! Και μιλούσε ώρες όλολκηρες για τή δική του γατούλια, φύλλοντας της γάτας.

— Η γατούλια άνως τών άνθρωπων είνε άδινταν νά συγκριθή μέ τών παναπισιών, μέ τόν άστοιν άγαπον τή γάτα ή γρανάζεις. Μερής απ' αύτες είνε ίκανες νά κάνουν και φύνο άσωμη, για μια τρόχη της γάτας τουςγεις μαζί τη γατούλια της, μέσον στό ίδιον γόνον πάτωμα.

— Η δοιούσα Μιρέσια διπού ή' αν πήγανε είχε μαζί της πάντα τό γάτο, τόν περίπτωμα Κασίφρα.

— Η κυρία Ρεκάμια έκανε σάντε τρελλή, μόλις άδιαθετούσε λιγάκι ή γάτα της, ή Δωροθέα.

— Ιστορική πεύκη είνε και μά μείνη ή Μενίμ, ή γατούλα τής κυρίας Λεπτικέ. 'Όταν απέθανε — ναι, πεθάνε, κι' όχι ψώφησε — ή Μενίμ, ή κορίδια της τής θητώς ένα πανάριόν του καλιτεγγινότατο ανημένιο άστον μάρμαρο, άπαντα στό διπόν άπτηρος σκαλισμένο τό άναγκηντο μαζί μενηγές γάτας, άνατρανούσες σ' ένα ποτούνεντο προσκέφαλο, μέτω πάρμαρο άεραζ. 'Απάντω στήν άστορης πλεύση τού θάβωνε τού μνημείοντα πάντοι, βρίσκεται χαραμένο τό έξης έπανθυσι :

— « Ένθαδέ κείται ή Μενίμ, ή πιό άξιαγάπτηρη απ' όλες τις γάτες» ! ...

— Τά της γατούλιας διωρήσεντην έδω. Θύ γράφουμε σχετικάς και στό προσεγγές φύλλο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΕΝΑΣ ΑΘΛΟΣ ΑΚΟΜΗ!

— Ο Διαγόρας ο Μελιτάριος καταβικάσηκε έριμην είς θάνατον κ' έπειτανθήστης, γιατί έφορε μέσα στό τζάνε ένδι πανδοχείονταν έναν άγαλμα τού Ήρακλέους, λέγοντας :

— Κάνε σήμερα νά βρωσή ή γέντρα! ... Θά είνε κι' αύτο ένας από τους άσθλους σου! ...

